

Stine Vestrup holdt Armen parat til at afbøde et Slag. Det var et Par Gange hændet, at hendes Mand i Hidsighed havde forløbet sig overfor hende.

„Jeg har ikke skrevet det,“ sagde hun og stirrede ham forhærdet ind i Øjnene.

„Du lyver! Du har jo været saa dum at ta' af Papiret til mine Tjenesteskriver. Og det Tøjeri ligner dig da ogsaa godt nok! Det er jo it' første Gang, du har bagvasket din egen Mand. Men at sætte sig hen og skrive den Slags Sager, det er dog noget nyt. Gjorde jeg dig din Ret, slog jeg det skidne Præk op paa Smedens Port, saa enhver kunde se, hvad Slags Menneske du er.“

Denne Trusel fik Stine Vestrups stive Nakke til at bøje sig. Klagende sank hun ned paa Kanten af en Stol med Forklædet trykket for Øjnene.

„Aa, Mads; jeg veed it' selv, hvad jeg gør i den her Tid. Jeg er saa syg — saa syg — saa syg.“

Ganske stakaandet gik Mads Vestrup frem og tilbage paa Gulvet. Han sled Brevet i mange Stykker og kastede det tilsidst i Kakkelovnen.

„Ja ja, — Stine!“ sagde han øjeblikkelig formildet. „Lad saa den Historie være glemmt da, som jeg har glemmt og tilgivet de andre! Men nu skulde det helst være sidste Gang, du kom med den Slags.“

Skønt der snart ikke fandtes det Kvindemenneske paa Egnen, som hun ikke havde ham mistænkt for at staa i Forhold til, blev hans Vrede mod hende altid kun en Straaild. Han følte den inderligste Medlidenhed med hende og havde desuden andre Grunde til ikke at gaa for strengt i Rette med hende.

Hvordan Stine var kommen til sin Mistanke mod Oleane, forstod han ikke. Han havde netop saa vidt muligt holdt sig borte fra Jørgen Stauns Gaard, siden hans Barndomskæreste var bleven Kone der. Men han havde mærket det før. Stine kunde blive næsten som synsk paa de Tider, da hendes Skin-syge helt besatte hende.

Den ulykkelige Kone blev ved at tørre sine rødkantede Øjne